

UN SOMNI BEN REAL

Quan la Martina Ferrer es va allitar aquella nit no estava especialment cansada ni neguitosa. Havia estat un dia com qualsevol altre, i quan al dia següent va cercar els motius pels quals havia tingut aquell somni tan vívid i aterridor, va ser incapaç de trobar-ne cap.

Tanmateix, aquell matí va aixecar-se d'un bot abans que sonés el despertador, tremolosa i coberta d'una suor freda que la va fer estremir-se. Les escenes se succeïen en la seva ment com si d'una pel·lícula es tractés: la riera fangosa, el soroll del corrent, la olor de fum i la boira, el ganivet lluent que pujava i baixava i el cos que queia amb un xipolleig i desapareixia entre l'esvalotada aigua.

“Només és un somni”, va pensar, i va començar a vestir-se. Quina seria la seva sorpresa quan va veure les notícies d'aquell matí, mentre esmorzava el seu habitual cafè amb llet! “La policia encara no ha fet declaracions – deia la presentadora -, però, pel que sembla, el corrent del riu va arrossegar el cos, apunyalat sis vegades, fins a la platja on va ser trobat aquesta matinada”.

A la Martina la va paraitzar una por sobtada. Amb mans tremoloses va trucar a la seva mare i, sense tan sols saludar-la, li va preguntar si era cert que de petita havia estat somnàmbula.

- Sí – va respondre-li la mare, perplexa -. Però ja fa molt de temps que no... La Martina va deixar d'escoltar. Una terrible idea començava a formar-se en el seu cap. Recordava el somni perfectament, però hi havia una imatge que veia amb tota claredat cada cop que tancava els ulls, i era el rostre d'un home. De l'home que empunyava el ganivet. Després de reflexionar durant cinc llargs minuts, va prendre una decisió. Va telefonar al treball per avisar que es trobava malament i que no hi aniria i va agafar les claus del cotxe.

Un cop a comissaria, va demanar parlar amb el detectiu encarregat de l'assassinat del riu d'aquell matí. Tot i haver afegit que tenia informació rellevant pel cas, van passar dues hores abans que ningú l'atengués. Els dubtes la turmentaven. N'estava fent un gra massa? Però no, era indubtable que el cadàver que havia vist a les notícies aquell matí era la víctima del seu somni.

Quan finalment va poder parlar amb l'inspector, d'aspecte cansat i desinteressat, aquest la va despatxar amb un somriure irònic. Bé, probablement només hagués estat un somni. Agraïa molt el seu interès, i la contactarien si necessitaven el seu ajut. Que tingués un bon dia.

“Què esperava?” va preguntar-se amargament la Martina. Va pensar seriosament a deixar estar el tema. Ja havia anat a la policia, què més podia fer? Al cap i a la fi, potser el detectiu tenia raó, i només havia estat un somni. Amb tot... hi havia un detall, al qual l'inspector no havia prestat atenció, que la inquietava. Recordava una masia, vella i esgrogueïda, prop del canal. Després d'una ràpida cerca en internet, va trobar l'únic lloc del riu que vorejava la ciutat en què hi havia un mas abandonat, i va dirigir el seu cotxe cap allà.

En arribar a la riera, va reprimir un calfred. No hi havia dubte, aquell era el lloc del somni. Va realitzar una minuciosa però infructuosa cerca durant tres hores. Finalment, quan estava a punt de tornar-se a casa, va veure una burilla, amagada entre els brins d'herba. És clar! La olor de fum! Va recordar sobtadament que, entre els llavis de l'assassí, hi havia un cigar que es consumia lentament. Amb molta cura, va agafar una bossa de plàstic i va guardar la burilla. S'havia fet tard, però l'endemà tornaria a comissaria, i aquest cop li farien cas.

Tanmateix, quan va arribar a casa seva i va encendre el televisor va assabentar-se que hi havia una detinguda per l'assassinat. La muller del mort. Pel que semblava, havia confessat el crim i havia entregat a la policia el ganivet tacat de la sang del seu marit. Al principi, no va creure's el que veia. Finalment, però, la força de les proves va convèncer-la de la culpabilitat de la dona de la víctima. La Martina va sentir tal alleugeriment que va començar a riure. Se sentia una ximple. Després de tot el que havia passat aquell dia, l'assassí havia resultat ser algú que no havia vist a la seva vida. Va mirar la bureta que guardava a la bossa i va fer una ganyota. Tot seguit, va canviar el canal de notícies per un avorrit reportatge sobre els tucans i va quedar-se adormida al sofà.

Això li va impedir veure el perfil de l'home que, en la foscor de la nit, l'observava per la finestra amb un ganivet tacat de sang entre les mans.

Pseudònim: Gessamí